

TÉREY JÁNOS

Kerítés mögött fogunk élni

RÉSZLET A *KÁLI HOLTAK* CÍMŰ REGÉNYBŐL

Növényi elvégzi rajtunk az utolsó simításokat. Nekem az orromat dörgöli végig a vattakorongjával, szerinte csillog. Azt kell eljátszanom, hogy Botond kudarcúró képessége már nem a régi. Az ilyen defenzíva-ábrázolásokban, azt hiszem, nem vagyok rossz. Szecsődi a mai operatőr. Szenttelenül végzi a dolgát, irántam való eddigi ellenszenvre valahogyan átfordult közönybe.

Csöngetek. Nyílik a káli luxusparasztház ajtaja.

„Szia, Botond – fogad szomorúan mosolyogva Szabolcs. – Te is bekeményítettél?”

„Miért gondolod ezt?”, faggatom.

„Látom, taktikai ruhát viselsz.”

„Természetesen. Nem harcolhatok krémszínű öltönyben.”

Viszonzásképpen szó nélkül előhúzza a fiókból a vadonatújnak látszó mache-téjét, és az orrom alá dugja. Széles pengéjében bámulhatnám magam, ha akarnám. Nem akarom. Azt viszont napnál világosabban látom, hogy Szabolcsnak remeg a keze, de úgy ám, mint egy Parkinson-kóros bácsikának.

„Szabikám, tudod, ha arra kerül a sor, nem biztos, hogy lesz annyi időd... És nincs is túl sok rutinod, jól sejttem?”

Szabolcs lehorgasztja a fejét, a bozótvágóját pedig ledobja az asztalra.

„Ezek ellen sokkal inkább lőfegyver a biztos védekezés – folytatom. – Hol van a bájos Barbara?”

„A piacon.”

„Te jó ég, el merted engedni egyedül?”

„Persze. Nagylány. Különben is, utálja, ha ellenőrzöm, mennyit költ és mire – mondja, és látom, hogy piros foltok gyúlnak az arcán. – Kérsz egy kávé?”

„Persze, kösz.”

A falon százéves falióra ketyeg, láttam már náluk többször, de most valahogy túl hangos. Szabolcs kávéát főz.

„Mesélj, Szabolcskám. Mi újság, csillapodtak a kedélyek idehaza?”

„Hát nem. Dehogys csillapodtak.”

Rakoncátlan fürt hullik a homlokába, félresimítja. Csuromvíz a haja meg a homloka, és nem azért, mert szauna után van.

„Igaz, hogy valakik rátok gyújtották a házat?”

„Igen, három napja.”

„Nem hiszem el.”

„Én se hittem. Gyere ki, nézd meg. Arra ébredtünk, hogy füstöl a nádtető. Szerencsére nedves, azelőtt nagy eső volt.”

Kilépünk a tornácra, megmutatja a károsodott csücsköt a tetőn.

„Én megmondtam, hogy örülség a nádtető. Baromi drága, és ötévente újra kell rakatni. Azonkívül szeret beléköltözni a nyest.”

„Szerencsére még idejében voltunk”, sóhajt.

„És bent? – kérdezem, amikor visszabújunk a házba. – Hallotok még gyanús percegést a falból? Fura szagok, korán kiégő izzók, egyebek?”

„Néha igen. Azok újabban nem annyira gyakoriak. Leginkább zajokat hallunk, igen. És figyelj csak... Egyik reggel találtam egy döglött vadmalacot a kertben, majdnem a medence szélén. Hiányzott a feje. Le volt harapva. Szerinted?”

„Biztos a róka csinálta.”

„Nem hiszed el, mennyire mocskosul tud bűzleni egy ilyen tetem.”

„Mit csináltál vele?”

„Elvittem. De szerintem van ott még, ahonnan ez jött.”

Letelepszünk a konyhaasztal mellé.

„Végrehajtottál mindent, amit tanácsoltam?”

„Nagytakarítást tartottunk. Kihívtuk a szakszolgálatot. Mit akarsz még?”

„Hiba. Fontos, hogy saját kézzel történjen a tisztogatás.”

„Oké, ők csak besegítettek. Kétszer súroltam át a kádat, letöröltem a bútorokat.”

„Más nem történt?”

„Mit tudom én. Ja, tegnap este!”

„Na, mi volt tegnap este?”

„Este kulcsra zártam az ajtót, aztán lefekvéskor, ahogy szoktam, sorban ellenőriztem mindent a házban. Barbara már aludt. És mit kell látom? Hogy nyitva áll a bejárat. Enged a kilincs a nyomásnak, sőt, be sincs húzva az ajtó, cseszd meg.”

„Biztos Barbi szökött ki cigizni.”

„Mondom, akkor ő már órák óta aludt. És nem is dohányzik, nem tudad? Sohasem gyújtott még rá életében.”

„Iszonyú fáradt lehetsz”, suttogom.

„Az is vagyok – törli meg gyöngyöző homlokát Szabolcs. – Itt a faluban egyedül te veszel minket komolyan. Mindenki azt hajtogatja: ide sosem jutnak be a marcan-golók, itt sosem tud kárt tenni az ellenség. Aztán csak nézünk nagyokat, mint én a nádtetőre.”

„Megmondtam, nekem ez egy gyanús ingatlan. Figyelj csak...”

„Hm?”

Itt jelentős szünetet tartok, ahogy Borombovics kérte.

„Utánanézttem az ügynökségen, ki volt az előző tulaj.”

„Nnna...”, tologatja megint Szabolcs a homlokfürtjeit fölfelé.

„Az a mérnök. Egyedül nevelte a nyolcéves kislányát, aki egyszer kirándulás közben eltűnt, és harapásnyomokkal a nyakán került elő.”

„Atyaúristen.”

Szabolcs egy darabig nem bír megszólalni.

„Azt is észrevettem, hogy valaki megint a nyomomban van valaki futás közben”, nyögi ki végre.

„Szóval megint. Sajnálom. Szabi, a sötét entitás általában azt támadja, aki amúgy is bajban van. Abba rúg, aki a padlón hever. De ti kivételek vagytok. Szépek és fiatalok, példás házaseset...”

„Mostanáig. És csakis messziről.”

„És micsoda medencétek van a kert végében! Valamiért ezúttal egy boldog zugba tör be az ellenség. Nem félsz?”

„Már mi a fenéért ne félnék?”

„Azt hallottad, hogy körbe fognak minket keríteni?”

„Kicsoda?”

„Hát a katonaság.”

„Micsodaaaa? Gettósítanak?”

„Épp ellenkezőleg. Vedd úgy, hogy megvédenek a pokoltól. Szavatolják a biztonságodat.”

„Én nem érzek kedvet ehhez a teljes bezáruláshoz. Mint egy kibaszott kagylóhéjba”, emelkedik föl ingerülten a székéről Szabolcs, és fölemeli a machetét az asztalról.

„Én sem”, felelem a kávé mellől.

„Én nem akarok a hátralévő életemben kerítés mögött élni”, hadonászik előttem a bozótvágvájával.

„Senki sem akar kerítés mögött élni. Csak egy darabig muszáj lesz.”

„Mintha a fal minden problémát megoldana.”

És mihelyst ezt kimondta, beleállítja a machetét az asztallapba. („Ezt látva csak pislogni tudsz”, szólta a rendező instrukciója). Úgyhogy rebegtetem a pilláimat.

„Hát igen. Több gondunk van vele, mint azokkal, akiktől állítólag megóv. Vadcsapásokat vág el, termőterületeket szel ketté.”

Szabolcs föláll, kihúzza az asztallapból a kést, és visszacsúsztatja a hüvelyébe.

„Kérsz egy rozét?”, indul a konyhába.

„Tudod, Szabi, hogy csak végszükség esetén iszom rozét – mondom, amikor utánaeredek. – A rozé biztonsági játék. Nem lehet vele lékre szaladni. Mindig ugyanaz a friss, üde, málnás karakter. Dögunalom. Furmintot, barátom, furmintot hozzá, hogyha szeretsz.”

„Máris.”

Jön egy fölbontott, féli üres palackkal. Nézem a vidám hangulatú címkét.

„Ó, a Dörögdi Karcsi pincészetéből?”

„Az övé a legjobb a Káli-medencében.”

Komótosan lögyöböljük a borunkat, bámulom a lefelé kúszó csöppeket a poharam falán.

„Főleg ez, a tavalyi évjárat. Minden elismerést megérdemel. Szabikám, figyelj a nyelés után visszajövő levegőre. Stílus és karakter, ezek legyenek a jelszavaid. Retrográd illatjegyek, világos? Van olyan, amit csak a garatodon érzel.”

„Tudom, az alkoholtérfogat-százalék...”

„Bravó! Mi van, Karcsi kiokosított?”

„Á, én is jártam tanfolyamra, itt anélkül manapság nem élsz meg. Valami erőset?” Szabolcs kapkod, mindent össze-vissza csinál.

„Jöhet”, felelem.

„Nos hát... – Főlemeli a porcelán feles poharát. – Megimádkozott, bölcs döntéseket hoztál?”, kérdezi Szabolcs, miután törköllyel is koccintottunk.

Nagyot sóhajtok:

„Remélem, igen.”

„Hallottad, hogyan beszél rólad a Karcsi?”

„Persze. Botond nem szart a kútba, csak a kávéjára... Neki ez a véleménye rólam, hát puff neki. Az ember minden gondja abból származik, hogy nem tud némán elüldögelni a seggén, egyedül egy csöndes kis szobában. Tulajdonképpen miért akartatok ti ide költözni?”

„Barbara szeretett bele a vidékbe. Azt mondja, az étvágya, az alvása, a libidója... itt minden jobb.”

„Mostanában is?”

„Nem éppen. De így kezdődött.”

„Szabi, imádkozzál. Én rászoktattam magam az imára. Minden napot úgy kezdek, hogy időm első zsenyéjét imádság formájában Istennek adom. Ő az első termést kívánja, semmiképpen sem a maradékot. És ő egész nap segít a helyes fontossági sorrend megőrzésében. A Lélek gyümölcsét teremve tudom eltölteni a napomat, jöjjön szembe akárki, akárhogy.”

„Jézus nekünk nem elég, cimbora? – csap le rám Szabolcs kétségbeesetten. – Mi nek ide kerítés is?”

„Jézus nevével a szánon harcolunk.”

Itt hirtelen az órára nézek. Látom, mennem kell. Bosszankodom, amiért magára kell hagynom a fiút. Ez egy puhány falu, tele bebírókkal, pestiekkal, ne is áltassuk magunkat. Az egyetlen élő káli helyiség a hajdani tizből talán csak Mindszentkál, egyedül ott még van emberi erőforrás az élőhalottak megállítására. De ez Köveskál, gondolom.

Még nem tudom, de akkor látom Szabolcsot utoljára. Búcsúzóul megint kihúzza hüvelyéből a machetét, és a tornácon meglengeti a sövényvágó ollóját is.

Kilépve a kertből meghatódva bámulom a muzeális „borsajtót” a házuk udvarában. Igazi prés a szőlőhegyek hőskorából. Istenem, amikor még volt idő ilyesmiket gyűjtögetni! És amikor még ilyesmiket használtak öregapám öregapái.

Elindulok, de egy parasztkorokk fészületnél máris meg kell állnom.

„Annyi ilyen gipszkrisztus meg pléhkrisztus van, és vajon mitől védenek meg?... Na dugulj már el, kicsinyhitű barom, aki vagy”, mondja saját magának Botond.

Az utcán mintha nagyapám Terra kistraktorát látnám szembejönni, a piros utánfutójával együtt. De persze nem ő ül a bakon, hanem egy menekülő káli család. Egy csomó kellék tartozott hozzá, kapa, borona, apró alkatrészek, mi is még?

„Rotációs kapa”, úristen, micsoda szavak jutnak eszembe.

Intek nekik, senki sem int vissza.

